

Senioráček

SPOLEK KD-I OPATOVICE

Masopust

09. 03. 2019

01/2019

Pochováání basy 2019

Maškarní ples 2019

Vážení členové spolku KD-I Opatovice, dostává se vám do rukou páté číslo časopisu Senioráček.

Rádi bychom, kdyby se dostalo do všeobecného povědomí, že nejsme spolek pouze pro důchodce, ale že se našich akcí mohou účastnit i nečlenové, mladí i staří. Pro všechny máme dveře otevřené.

Vážení čtenáři Senioráčku!

V každém čísle našeho časopisu bychom se s vámi chtěli podělit o vzpomínky na to, jak se dříve žilo na vesnici. I vy s námi můžete sdílet svoje postřehy.

Obyvatelé vesnice měli odjakživa více práce, než tomu bylo ve městě. Pracovali buď na panském, u sedláků nebo na církevním. To si určitě mnozí starousedlíci pamatují.

Po znárodnění a kolektivizaci v padesátých letech začali lidé pracovat v JZD, přidružených výroбах, nebo dojížděli za prací do měst. Po návratu ze zaměstnání pak následovaly pracovní povinnosti doma. Někdo obdělával kousek pole či zahrádku, jiní si svépomocí stavěli rodinné domky nebo stávající domy opravovali. Samozřejmostí byla účast na brigádách zaměřených na zvelebování obce: výstavba samoobsluhy, školky, oprava kulturního domu, budování chodníků a ještě mnoho dalších prací v rámci tzv. akcí Zet.

Našel se však i čas na zábavu a popovídání si se sousedy a spoluobčany. Odpočinkovými dny byly soboty odpoledne a neděle.

Za teplého počasí si v sobotu navečer každý pokropil chodník i kousek silnice před domem, protože byla ještě prašná, a všechno pěkně zametl. Pak nastal čas na besedování se sousedy a sousedkami. Všichni se posadili u jednoho domku na stoličky, dali si něco dobrého na zub, kus uzeného, domácí klobásu nebo chleba se sádlem a kvašák, nějakou tu štamprličku či pivo. Nechyběla ochutnávka cukrářského umění hospodyněk.

A povídalo se, často až do pozdních hodin. Probírala se politika, místní dění, kdo se bude ženit nebo vdávat, kdo zemřel či se narodil. Nechyběly vtipy a veselé historky. Nám dětem se to líbilo, něco jsme se dozvěděli, něco přiučili a hlavně jsme mohli být dlouho venku.

Na naší ulici, dnes Sportovní, bylo hodně dětí. Společně jsme hrávali na zahájenou, schovávanou, chytali jsme chrousty, hráli kuličky, skákali přes švihadla. Byla to paráda. Všude se rozléhal smích a někdy se i zpívalo.

V neděli dopoledne se chodilo do kostela. Ženské sice po mši spěchaly domů dokončit nedělní oběd, ale i tak si stačily poklábosit. Chlapi si zašli před obědem na jedno do hospody. Odpoledne šly rodiny na procházku, na fotbal a starší muži na mariáš do hospody.

Spolky pracovaly na výbornou. V Sokole se cvičila prostná, skákalo se přes kozu, cvičilo se na kladině, na kruzích, na hrazdě. Místní ochotníci připravovali úspěšná divadelní představení. V Opatovicích se vždy hrál dobrý fotbal a právě proto byl nejoblíbenějším sportem. Z místních fotbalistů vzešlo několik hráčů, kteří posílili týmy v nejvyšší fotbalové soutěži.

No a dnes? Kde ty loňské sněhy jsou? Někdy závidím středomořským státům, kde ještě přetrvává a funguje rodinná siesta.

Dříve jsme jezdili do školy a za prací autobusy. Byly sice nepohodlné, často přeplněné, v zimě zpožděné, ale zažili jsme tam i spoustu legrace. Mohli jste si popovídat s průvodčím, případně se poptat, kdy jede určitý spoj. Dnešní řidiči se musí soustředit na prodej jízdenek a hlavně na jízdu, na povídání není čas.

V ordinaci sedíte naproti lékaře a on se na vás skoro nepodívá. Sleduje všechno v počítači a někdy se ani nezeptá, co vás trápí a bolí. Má přece všechny nemoci v elektronické podobě.

Pozorujete-li maminky na pískovišti nebo v parku, často mají v ruce mobil nebo dokonce sluchátka v uších, dítě na ně mluví, ale ony mu neodpovídají. Procházíte vesnicí, potkáváte děti, ale neslyšíte, že by pozdravily. Proč také, když je doprovází maminky, které také zdravit neumí.

Já si vzpomínám, že když jsem vycházela z domu, vždy mě maminka nabádala: „Nezapomeň na slušné vychování, pozdrav, popros a poděkuj. Běda tobě, kdyby mně někdo řekl, že to neumíš.“ Šlo mi to na nervy, ale později jako maminka i babička jsem toto poučení převzala a předávám dál. Na vesnici to je základ slušnosti.

Všimněte si, že dnes na ulicích málokdy najdete společenství lidí jen tak si povídajících. Možná čas od času stojí důchodci před obchodem s potravinami, ale hned je někdo nazve drbnami.

V supermarketech a hypermarketech nenajdete většinou nikoho, kdo by vám poradil. U pokladny někdy zmatkujeme s košíkem plným nákupů a při placení míváme občas problém se zadáním pinu platební karty. Těžko s námi může unavená pokladní promluvit nebo se nám více věnovat.

Nemá čas se na nás někdy ani podívat.

Když občas telefonujete do státní či soukromé instituce, že máte nějakou poruchu nebo něčemu nerozumíte, tak na vás po nekonečně dlouhé době vybafne neosobní hlas: „Co pro vás mohu udělat?“ Na to jsem už alergická.

Nejhorší je, když se ozve nahraný hlas a radí vám, zmáčkněte jedničku, zmáčkněte dvojku, zmáčkněte křížek a nevím, co ještě. Při té rychlosti nestačím všechno sledovat, nezmáčknu nic a hovor je přerušen. Začínám znovu vytáčet.

Vzpomínáte si, jak jsme jako děti sedávali s rodiči, prarodiči i se sourozenci po večeři u stolu a povídali si o zcela běžných věcech a každodenních povinnostech či starostech? Dnes sedí rodiče u televize, děti většinou u sebe v pokojíčku a svěřují se počítači místo rodičům.

Je mi smutno na duši. Tak nějak se jeden druhému ztrácíme a odcizujeme a jestli se nenajdeme, bude náš život čím dál tím těžší a smutnější.

Ludmila Palečková

Přání

Na jaře, když se příroda pomalu probouzí ze zimního spánku, je ten správný čas, abychom načerpali novou životní energii, která nám přináší radost, spokojenost a dobrou náladu! Krásné jaro! Krásné Velikonoce!

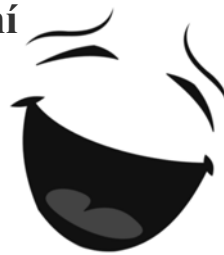
Přeje redakční rada a Spolek KD-I Opatovice

Něco málo pro zasmání

Babička vypráví vnoučkovi pohádku:

„Šípková Růženka spala a spala...“

A neptej se, Pepíčku, s kým, protože to bych taky ráda věděla.“

Důchodce si stěžuje: „Mám stále větší potíže s pitím piva.“

„Copak, zdraví?“ „Kdepak, peníze!“

Vnouček se ptá babičky jedoucí na kole: „Babi, kam jedeš?“

„Na hřbitov chlapče.“

„A kdo poveze zpátky kolo?“

Výroční členská schůze spolku KD-I Opatovice

Výroční členská schůze se konala 19. ledna 2019 v 16:00 hodin v sále KD Opatovice.

Ze 181 členů se jí zúčastnilo 102 a schůze tedy byla usnášení schopná.

Předsedkyně Ludmila Palečková přivítala všechny přítomné, popřála jim do nového roku 2019 vše nejlepší a požádala, aby povstali a minutou ticha uctili památku členů a kamarádů, kteří opustili naše řady v roce 2018.

Navržený program schůze byl jednohlasně přijat. Ověřovatelkami zápisu byly zvoleny paní Alena Duchoňová a paní Hedvika Kameníková.

Paní Jana Nováková přítomné seznámila s výsledky hospodaření za rok 2018, se zůstatkem na účtu u peněžního ústavu Sberbank i s výškou hotovosti v pokladně.

Přítomní měli možnost nahlédnout do peněžního deníku, daňového přiznání za rok 2017 a položit otázky v souvislosti s touto problematikou.

Následovala informace o vyúčtování dotace, kterou klub obdržel v loňském roce od obce. Žádost o dotaci z rozpočtu obce na rok 2019 se týká částky 29 300,-Kč.

Dále byli členové seznámeni se skutečností, že výše členského příspěvku zůstává stejná jako v roce 2018, tedy 80,- Kč.

Předmětem jednání bylo setrvání členů stávajícího výboru ve funkcích a rozšíření výboru o dvě nové členky, paní Helenu Lorencovou a paní Jaroslavu Kratochvílovou.

Dalším bodem programu bylo seznámení se stavem členské základny a s přijetím nových členů. Byl přednesen a posléze odsouhlasen návrh programu spolku na rok 2019.

Již tradičně přišla řada na zhodnocení akcí uplynulého roku 2018. Nejlepší z tanečních posezení byly „Pohodová“ a „Předsilvestrovská“, ze zájezdů se nejvíc líbila dvoudenní návštěva jižních Čech (Český Krumlov- zámek, divadlo v přírodě, České Budějovice - pivovar, zámek Hluboká). Moc se nevydařil zájezd na „Setkání přátel jižní Moravy“. Očekávali jsme lepší organizaci ze strany pořadatelů.

V diskusi předsedkyně poděkovala desítkáři panu Kubešovi, který měl na starosti členy z Rajhradice, za jeho práci pro spolek, předala mu lahvinku dobrého pití a kytičku a potom představila nového desítkáře pro Rajhradice, pana Petra Karáska. Vyzvala všechny členy, aby se více zapojovali do práce a byli nápomocní při sestavování programu spolku.

S velkým zájmem se setkala nabídka zájezdů. Jednodenní návštěva Litovle s prohlídkou pivovaru, hradu Bouzov a Loštic s exkurzí do muzea tvarůžků i třídenní zájezd na Šumavu byly v krátké době plně obsazeny.

V diskusi dále vystoupily paní Kršková a paní Nováková.

Usnesení výroční schůze bylo jednohlasně odsouhlaseno.

Předsedkyně poděkovala ještě jednou všem za účast a za podporu spolku.

Následovala volná zábava, kterou hudbou zpříjemnil náš nový člen pan Mgr. Pavel Kováč. Všichni jsme se dobře bavili a krásně jsme si zatančili i zazpívali. Nikomu se nechtělo domů.

Ještě jsem opomněla jednu důležitou informaci. Hned na začátku schůze všichni obdrželi zdarma velké chutné řízky s okurkou a chlebem, kávu a svařák.

Zapsala L. Palečková

JUBILANTI ZA ČTVRTÉ ČTVRTLETÍ

60 let	Marie Krpálová
60 let	Marie Čermáková
70 let	Jaroslav Málek
70 let	Marie Dvořáková
75 let	Bohuslav Chalupa
75 let	Jiřina Mátlová
80 let	Růžena Grušková
80 let	Josef Kubeš
85 let	Hermína Bednářová

Všem těmto jubilantům přejeme do dalších let hodně zdraví, štěstí a osobních úspěchů.

LEŽ, VE KTERÉ LIDSTVO ŽIJE

– DOKUMENT-CZ . (ČERPÁNO Z INTERNETU)

V tuto chvíli bys mohl (a) být kdekoliv a dělat cokoliv.

Co nám brání dělat to, co chceme? Být tam, kde chceme být?

Každý den vstáváme ve stejnou dobu, ve stejném pokoji a jdeme stejnou cestou, abychom žili ten stejný život jako včera.

Přitom kdysi byl každý den novým dobrodružstvím.

Cestou se něco změnilo. Dříve byly naše dny bezčasé. Nyní jsou naplánované.

Takhle to vypadá být dospělý, být volný. Ale jsme skutečně svobodní?

Jídlo, voda, země. Ty základní prvky, které potřebujeme k přežití, jsou ve vlastnictví korporací. Nepatří nám jídlo na stromech, čistá voda v řekách, země na postavení domu. Když se pokusíš vzít si to, co země poskytuje, tak tě zavrou.

Tak se řídíme jejich pravidly. Poznáváme svět čtením učebnic. Roky sedíme a opakujeme, co nám říkají. Jsme testováni a hodnoceni jako vzorky v laboratořích. Vychováváni tak, abychom nevybočovali, abychom byli všichni stejní. Chytří tak akorát, abychom dokázali pracovat, ale ne tolik, abychom se ptali proč. A tak pracujeme, pracujeme a nezbývá nám čas na život, na který vyděláváme. Až do dne, kdy jsme už příliš staří a nezbude nám nic jiného než umřít! Naše děti převezmou naše místo ve Hře, pro nás je naše cesta jedinečná a společně nejsme nic jiného než palivo, které živí elitu. Elitu, která se skrývá za loga velkých korporací. Toto je jejich svět. A jejich nejcennější surovina není v zemi. Jsme to my.

Stavíme jejich města, řídíme jejich stroje, válčíme v jejich válkách. Přesto ale peníze nejsou jejich motivací. Je to moc. Peníze jsou pouhý nástroj, kterým nás mohou ovládat. Bezenné papírky, které nás zprostředkovaně nakrmí, přepraví, zabaví.

Dali nám peníze a my jim na oplátku svět.

Tam, kde bývaly stromy, které čistily vzduch, jsou nyní továrny, které ho otravují. Tam kde bývala pitná voda, je nyní smradlavý jedovatý odpad. Tam, kde volně běhala zvířata, jsou nyní továrny na maso, kde se rodí a jsou vražděny bez konce pro naše uspokojení. Více než miliarda lidí hladoví i přesto, že máme dostatek jídla pro všechny. Kam všechno mizí? 70% obilí, které vypěstujeme, je zkrmováno zvířatům, které jíme k večeři. Proč pomáhat hladovějícím? Nic na nich nevyděláš. Jsme jako mor trhající na kusy prostředí, které nás živí. Všechno rozlišujeme dle prodejnosti, jako objekty vlastnictví. Ale co se stane, když znečistíme poslední řeku? Otrávíme poslední nádech vzduchu? Přijdeme o ropu do aut, která nám dováží jídlo? Kdy si uvědomíme, že peníze se nedají jíst, že nemají žádnou hodnotu? Neničíme planetu. Likvidujeme život na ní. Každoročně vyhynou tisíce druhů rostlin. Je otázkou času, kdy na řadě budeme

my. Srdeční choroby a rakovina zabíjí čím dál více lidí. Bereme spoustu léků na předpis, abychom se vyléčili, ale lékařská péče je třetí nejčastější příčina úmrtí po rakovině a srdečních chorobách. Tvrdí nám, že všechno vyřeší finanční podpora vědců, kteří tak budou moci objevit pilulku na každý zdravotní problém. Ale farmaceutický průmysl spoléhá na naše utrpení a vydělává na něm. Myslíme si, že utíkáme pro lék, ale ve skutečnosti utíkáme před příčinou.

Naše tělo je výsledek toho, co jíme a jíme, které konzumujeme, je vytvořeno čistě pro zisk. Přecpáváme se jedovatými chemikáliemi, těly zvířat zamořenými léky a chorobami. Ale my to nevidíme. Malá skupina korporací, která vlastní média to nechce. Obklopí nás fantaskním světem, který má být realitou. Je to legrační, když si vzpomeneme, že lidstvo kdysi považovalo Zemi za střed vesmíru. Přesto ale nyní považujeme za střed naší planety sami sebe. Poukazujeme na naše technologie a tvrdíme, že jsme nejchytřejší. Skutečně jsou ale počítače, auta a továrny obrazem naší vysoké inteligence? Nebo jen ukazují, jak línými jsme se stali. Nasazujeme si masku „civilizovaných“. Ale když ji sundáme, co jsme zač? Jak rychle jsme zapomněli, že to není ani sto let, co ženám bylo uděleno hlasovací právo a uznali jsme černochoy za rovnoprávné. Chováme se, jako bychom byli vševědoucí bytosti, ale stále je toho tolik, co nevidíme. Jdeme po chodníku a přehlízíme všechny drobnosti. Pohled do očí lidí, příběhy, které skrývají. Vnímáme vše kolem jenom jako pozadí pro ně. Možná máme strach z toho, že nejsme sami. Že jsme součástí mnohem většího obrazu, ale nedokážeme jej propojit. Žijeme ve světě na pokraji zhroutilí. Smrt nás neustále obklopuje, přesto se nám zdá tak vzdálená od každodenní reality. Války zítřka nebudou mít vítězů. Násilí nikdy nebude cestou, vždy zničí každé možné řešení. Pokud se podíváme na své nejnítěžnější přání, zjistíme, že se naše sny tolik neliší. Sdílíme stejný cíl. Štěstí. Kvůli vlastnímu potěšení rveme svět na kusy, ale do svého nitra nevidíme. Nejšťastnější lidé jsou ti, kteří nemají téměř nic. Jsme skutečně tak šťastní se svými IPhony, velkými domy, fešáckými auty? Jsme odpojení. Děláme bohy z lidí, které jsme nikdy nepoznali. Jsme svědky neobyčejných věcí na monitorech, ale vše ostatní je pro nás obyčejné. Čekáme na někoho, kdo všechno změní, aniž bychom někdy jenom pomysleli na změnu sebe sama. U voleb prezidenta bychom si klidně mohli hodit mincí. Jde o dvě strany téže mince. Vybereme si obličej, který se nám líbí, a iluze výběru změny je na světě, ale svět zůstane stejný. Neuvědomujeme si, že politikové neslouží nám, slouží těm, kteří je dosadili do jejich křesel. Potřebujeme vůdce, ne politiky. Ale v našem světě následovníků jsme zapomněli vést sami sebe. Přestaň čekat na změnu a buď tou změnou, kterou chceš vidět. Nedostali jsme se až sem tím, že bychom seděli na zadku. Lidská rasa nepřežila proto, že jsme nejrychlejší nebo nejsilnější, ale proto, že jsme spolupracovali. Někdy jsme se stali i mistry v zabíjení. Pojdme se nyní stát mistry v radosti ze života. Není to o zachraňování planety. Planeta, ta bude s námi i bez nás. Země je tu miliardy let, my budeme šťastní za osmdesát-devadesát. Jsme tu okamžik, ale náš dosah je

věčný. Jsme tvářemi všech, kteří přišli před námi, a nyní je řada na nás. Můžeš si vybrat, zda si vyryješ svou vlastní stezku, nebo půjdeš po silnici se všemi ostatními. Život není film. Scénář ještě není dokončený. Píšeme ho my sami.

Doporučuji přečíst. Nemusíte se vším, co je tam napsáno, souhlasit, ale je tam moudře popsáno nakládání s časem našich životů.

Zapsala: L. Palečková

VÝROČÍ V ROCE 2019

- Defenestrace** Slýcháme o ní dodnes a vězte, že už jí je šest století. Tato defenestrace proběhla 30. 07. 1419 na Novoměstské radnici.
- Výročí 600 let** Dne 16. 08. 1419 zemřel český král Václav IV. Byl to syn Karla IV. a jeho třetí manželky Anny Svídnické.
- Výročí 150 let** Suezský průplav 17. 11. 1869 pro veřejnost slavný Suezský průplav.
- Výročí 100 let** Přesně před 100 lety byla zavedena koruna československá, jako platidlo nedávno dávno vzniklého československého státu.
28. 1. 1919 byla založena Masarykova univerzita.
14. 02. 1919 narozen Miroslav Zikmund.

Miroslav Zikmund je stoletý spisovatel, publicista, fotograf a především cestovatel. Po maturitě v roce 1938 začal studovat Vysokou obchodní školu. Na začátku 2. světové války uzavřeli němečtí okupanti české vysoké školy a tak Miroslav Zikmund dokončil studia až v roce 1946. Již během války se Miroslav Zikmund začal společně se svým spolužákem a přítelem Jiřím Hanzelkou připravovat na pozdější zahraniční cesty.

První výprava Hanzelky a Zikmunda se uskutečnila v letech 1947-1950, kdy oba cestovatelé s vozem značky Tatra projeli Afriku a Jižní Ameriku. Z této cesty bylo československým rozhlasem odvysíláno více jak 700 reportáží. Oba cestovatelé s sebou přivezli velké množství fotografií a filmového materiálu.

Od roku 1951 se stal Miroslav Zikmund spisovatelem a novinářem z povolání.

Po dobu zákazu veškeré veřejné a publikační činnosti v letech 1968 – 1989 se věnoval genealogií a pořádání rozsáhlého archivu H+Z, který spolu s Jiřím Hanzelkou darovali Muzeu jihovýchodní Moravy ve Zlíně.

Na druhé cestě, tentokrát po Asii a Oceánii, doprovázely Zikmunda a Hanzelku dva vozy Tatra. Také z této výpravy, která se uskutečnila v letech 1959 – 1964, přivezli oba cestovatelé velké množství dokumentárního materiálu. V roce 1968 se Miroslav Zikmund postavil na stranu reformních komunistů. Proto mu bylo v roce 1969 zakázáno dále publikovat a účastnit se veřejného života.

Od roku 1992 je Miroslav Zikmund čestným členem prestižního Klubu cestovatelů Hanzelky a Zikmunda GLOBE v Prosiměřicích. Spolupracuje na scénářích, vystavuje originální dosud nepublikované fotografie, poskytuje rozhovory pro rozhlas, tisk, televizi, lektoruje knihy. V roce 1992 navštívil Austrálii a Nový Zéland, 1994 jihovýchodní Asii a v dalších letech znovu Austrálii, Izrael, Egypt, Maroko, Španělsko, Maledivy a Srí Lanku. Napsal 27 knih.

Jeden z citátů Miroslava Zikmunda:

„Ano. Jsem šťastný, protože jsem dokonale nezávislý. Nepotřebuji akumulovat peníze, mám dům, mám knihovnu, mám zahradu, ke které jsem přilnul, mám vzácnou partnerku, mám syna, mám zdraví, které mi zaplat'pánbůh ještě slouží. Plahočím se jen tam, kam chci já, a ne tam, kam mě někdo pošle. Víc nemůžu od života chtít.“

Zapsala: Palečková

STAŘÍ LIDÉ MLADÝM ROZUMÍ, BYLI TAKÉ MLADÍ

(ZDROJ - INTERNET, AUTOR PETR BŘÍZA)

V pondělí jsem byl v nemocnici, naštěstí ne proto, že by mi něco bylo, ale proto,

abych od známé, co tam pracuje, vyzvedl nějaké věci pro děti. Zaregistroval jsem tam podivnou událost.

Čekal jsem si tak v čekárně, a jak je mým zvykem, okukoval jsem ženské, ale celkově jsem pozorně sledoval a poslouchal všechny přítomné. Asi po deseti minutách přivezl zřízenec do čekárny nějakou starou paní na vozíčku. Paní bylo evidentně dost blbě, oblečená byla v nějaké rozepnuté noční košili, promodralé nohy měla odhalené. Takhle byla mezi všemi těmi cizími lidmi, každý fackoval její soukromí a lidskou důstojnost, o kterou se měl postarat ten debil, co ji měl na starost. Pro něj to prostě byla jen stará bába, kus něčeho. Za chvíli si pro ni přijeli sanit'áci.

Když ji viděli, jeden zvedl oči v sloup a řekl: „Ty nám teda dodáváš materiál!“ Před všemi těmi lidmi. Podle mého názoru je ten chlap absolutní krypl, kterého bych na hodinu vyrazil z práce. V naší zemi je ovšem morálka uvolněná, takže si „materiál“ se smíchem převzali a převezli jinam, všichni seděli a mlčeli včetně mě, prostě „materiál“. Byl jsem konsternovaný, k doktorům moc nechodím, naposledy jsem tam byl asi před deseti lety (a denně věnuji modlitbu tomu, abych toho byl i v budoucnu ušetřen), takže netuším, jak to chodí.

V hlavě mi to okamžitě začalo šrotovat. Začal jsem uvažovat o jednom z fenoménů dneška, o neúctě ke starým lidem, o našem pocitu, že nikdy nezestárneme, že jsme nesmrtelní. Neuvědomujeme si, že jsme vícerozměrné entity, že máme také čtvrtý rozměr, kterým je čas, a dost krátký čas.

Neuvědomujeme si, že ten dědula, co se vleče po přechodu pro chodce a zdržuje provoz, byl taky kdysi mladý člověk. Kdo ví, třeba to byl válečný hrdina, kterému většina dnešních narcistických příposranců, co si kvůli image kupují značkové hadry, nesahá ani po kotníky.

Neuvědomujeme si, že ta stará ženská v čekárně je něčí matka, že taky byla kdysi mladá a chlapi z ní padali na zadek, možná byla doktorka, možná učitelka, možná někomu kdysi pomohla, o někoho se obětavě starala. Vidíme jenom starou bábu, co jen zaclání a brzy vyklidí prostor nám, věčným supermanům, co teď vládneme světu.

Úcta ke starým lidem je podle mě jednou z elementárních věcí a péče o ně zas jedním z důvodů, proč vůbec vznikla lidská společnost. Bez úcty ke stáří a vědomí si toho, že jednou taky budeme staří a nemohoucí, se stáváme jenom ubožáky bez minulosti a budoucnosti. Když člověk vidí podobný přístup tam, kde by očekával pravý opak, chce se mu z toho zvracet. Jedna věc je mi ovšem jasná. Pokud v budoucnu uvidím něco podobného, mlčet už nebudu. A to by neměl nikdo z nás.

Velké poděkování, pane Petře Břízo, za tento názor.

Ludmila Palečková

MAŠKARNÍ PLES

Letos jsme do programu našich akcí zařadili i maškarní ples a udělali jsme dobře.

Několik málo dní před konáním plesu jsme se však dozvěděli, že onemocněl Honza Grmolec a Vonička nám tedy nemůže hrát.

Všechno zajištěné a najednou taková zpráva! Kdo bude hrát? Jak se říká, každé zlo je k něčemu dobré. Ještě, že máme dobré kamarády a mezi ně určitě patří Pavel Kováč, výborný muzikant i zpěvák. Okamžitě jsem ho kontaktovala a požádala, zda by nám nemohl v sobotu 9. února „vytrhnout trn z paty“. Naštěstí měl volno a v sobotu v 15:00 hodin dorazil. Problém byl vyřešen a naší zábavě nic nestálo v cestě. Ples se vydařil na jedničku.

Účast byla dobrá, nechyběly nápadité masky, zábava i nálada tradičně výborná. Pavel hrál písničky jednu za druhou a hlavně všechny, které známe a mohli jsme si je i zazpívat. Byly to hity našeho mládí a moc se všem líbily.

Moderátorky, paní Kršková a paní Brabcová, opět s vtipem sobě vlastním řídily losování tomboly a její výnos byl pro nás opět milým překvapením.

Většinu přítomných se nechtělo domů, a tak jsme zábavu prodloužili o jednu hodinu. Pokud nám bude přát zdraví, věříme, že si ples v příštím roce zopakujeme.

Zapsala. L. Palečková

Maškarní ples 2019

Maškarní ples 2019

Masopust a Pochováání basy

Letošní masopust jsme moc neplánovali, pouze jsme si řekli, že bude. Muzika byla domluvená, rozhodnutí o tom, kdo půjde vesnicí v průvodu, jsme nechali na členech KD-I Opatovice. Potřebovali jsme pouze někoho mladšího pro masky medvěda a koně, tedy zvířata, která společně s nevěstou a ženichem nesmějí v průvodu chybět. Nakonec jsme získali čtyři mladé šikovné hochy, kteří představovali medvěda, koně, karatistu a zdravotníka z první světové války. Pestrobarevný průvod dále tvořili kovbojové, cikánky, retro rodinka, skupinka Japonců v kimonech, nevěsta se ženichem, smrtky, hastrman. Další členové klubu vezli kočáry s občerstvením, o které se postarali dobrovolníci z řad masek.

Nebylo zrovna příznivé počasí. Sluníčko sice svítilo, ale foukal studený vítr. Nabízeli jsme proto svažené víno a čaj na zahřátí. Prošli jsme vesnicí a zastavili se pouze u domů, kam nás pozvali a připravili občerstvení. Do pochodu nám vyhrávala harmonika paní Martiny Zavadilové.

Měli jsme pocit, že si lidé myslí, že čekáme na peníze, ale o tom to vůbec není. Pozvánky na masopust i na basu jsme roznesli po domech a žádné

peníze nechtěli. Na naši činnost prostředky máme a nepotřebujeme vybírat za pozvánky. Ba naopak, cestou po vesnici jsme zadarmo rozdávali chlebičky, boží milosti, buchty, chleby se škvarkovou pomazánkou, uzené, máslové cukroví, ořechové řezy a samozřejmě štamprličky.

Děkujeme za přípravu pohoštění paní Jarce Jochmanové a jejímu synu Jarmilovi, manželům Marii a Zdeňku Jochmanovým, manželům Dlabkovým, Mirce Götzové a paní Vaverkové, paní Věře a Pavlu Komínkovým.

Průvod začal ve 14:00 hodin a do sálu KD jsme přišli podle plánu něco málo před šestnáctou hodinou. Za doprovodu hudby jsme dvakrát obešli sál a pak se odebrali převléknout a připravit se na pochovávání basy. V sále už byla skoro všechna připravená místa obsazena, připravena byla i Vonička. Hned na začátku jsme nechali zahrát všem březnovým jubilantům, kterých bylo opravdu mnoho. Samostatné hudební přání patřilo nejstarší člence spolku paní Kolové k jejím 92 letům, pamatovali jsme na ni i kytičkou, kterou předala paní Alenka Morávková.

K osmdesátinám pana Kubeše bylo připraveno krátké pásmo. Pět sudiček mu přišlo jednotlivě popřát štěstí, zdraví, lásku, radost a spokojenost, od každé sudičky dostal polibek a kytičku a navíc malý dárek od spolku. Sólo za doprovodu Voničky si po připitku se sudičkami zatančil se svojí ženou. Dojati manželé měli radost z toho, že jsme si na pana Kubeše vzpomněli. Na oplátku jsme od nich dostali výborné cukroví, za což moc děkujeme.

Celý večer se nesl ve znamení dobré nálady a veselí. Blížil se čas, kdy se musela pochovat naše milá basa, paní Vrzalová.

Seřadili jsme se do průvodu, v jehož čele šli dva faráři a vdova. Čtyři muži nesli basu uloženou na márách. Průvod uzavíraly plačky. Všichni obešli dvakrát sál a zastavili se pod jevištěm, kde bylo vše připraveno na samotný obřad. Zahájení bylo na opatu Karel Kunčarovi a faráři Honzovi Staňkovi. Vonička zazpívala trojhlasně píseň „ Blíž k tobě, Bože můj“. Dále následovalo čtení hříchů z knihy Opatovic. Prodávali se odpustky formou štamprliček. Hříšníkům se našlo dost. Sálem se nesl smích i pláč. Basu jsme nakonec důstojně pochovali, aby nám za rok mohla opět pěkně vyhrávat.

Zapomněla jsem napsat, že jsme zvládli i tradiční tombolu a chutnou večeři. S klidem můžeme konstatovat, že se obě akce, které známe pod názvy Masopust a Pochovávání basy, vydařily.

Zapsala: L. Palečková

Pochovávání basy 2019

Pochovávání basy 2019

Pochováání basy 2019

Dobré rady pro hospodyňky.

Svíčková omáčka bude chutnější, když při restování zeleniny přidáme cukr, který dodá karamelovou chuť. Ocet přidáme před vložením masa do trouby a před dokončením omáčky přidáme trochu hořčice.

Meleme-li ořechy v robotu, přidáme k nim 2PL krystal cukru. Budou krásně nadýchané, ne kašovitě.

Piškotové těsto získá příjemnou ovocnou vůni, když do něj před pečením zamícháme ovocný džus.

Pevný sníh do moučniku získáme, když nádobu na šlehání vypláchneme octovou vodou, přidáme citronovou šťávu nebo také špetku soli.

Aby buchty neokoraly, stačí je potřít směsí rumu a vody 1:1 a přidat do tohoto roztoku 2PL cukru.

Když vaříme **houskový knedlík**, zabalíme ho do alobalu pomazaného olejem. Vaříme přesně půl hodiny. Knedlík se nerozvaří. Moc dobrý knedlík je z bramborové kaše od minulého dne. Přidáte jen vejce a mouku.

Staré ořechy se budou lépe loupát a budou čerstvější, když je předem na pět dnů namočíme do osolené vody.

(zdroj –internet)

Co je štěstí?

Viš, co je štěstí?

Je to dům, auto a chata?

Ne. Štěstí je dětství, když máma je i táta.

Viš, co je štěstí?

Když máš peněz jako smetí?

Ne. Štěstí je rodina, jsou to rozesmáté tváře dětí.

Viš, co je štěstí?

Když slibuje Ti někdo modré z nebe?

Ne, štěstí je, když máš hodně lidí kolem sebe.

Štěstí je, když pro někoho něco znamenáš.

Když někomu radost uděláš.

Když o někoho opřít se můžeš.

Když ochotně každému pomůžeš.

Když někdo rád vzpomene si na Tebe.

Když nechceš všechno jenom pro sebe.

Když vážíš si toho, co máš.

Když lepšího už nic nehledáš.

Když vůbec nevíš, co je závist.

Když nemáš v srdci nenávist.

Když i přes slzy dokážeš se smát.

Když Tě má někdo doopravdy rád.

Když umíš odpouštět a taky snít.

Štěstí je to, co každý člověk chtěl by mít.

Ne však každý o štěstí má stejnou představu.

Někomu stačí málo.

Někdo chce bohatství a slávu.

Někdo zas touží po tom, co zrovna druhý má.

Proto mnoho lidí štěstí vůbec nepozná.

PŘIPRAVOVANÉ AKCE

- **Muzikál Carmen** *HDK Praha* 06. 04. 2019
- **Šumava 3 denní zájezd** 02. - 04. 05. 2019
- **Den matek a otců** *hraje Vonička V-Band* 18. 05. 2019
- **Litovel, Bouzov, Loštice 1 denní zájezd** 07. 06. 2019

Vážení a milí čtenáři, pokud máte nějaké nápady či připomínky, neváhejte kontaktovat paní Ludmilu Palečkovou na níže uvedeném čísle či emailu. Pokud máte zájem, můžete se zapojit do psaní článků nebo nám sdělit, o čem byste si rádi přečetli.

Ludmila Palečková

724 814 409

webklubduchodcu@seznam.cz

Maškarní ples 2019

Maškarní ples 2019

Senioráček č. 1/19, vydává spolek KD-I Opatovice, www.kd-iopatovice.webnode.cz,
e-mail: webklubduchodcu@seznam.cz

Vychází zdarma každého čtvrt roku v nákladu 150 výtisků.

Redakční rada: Bc. Jiřina Brínduš-Simuť, Ludmila Palečková. Jazyková korekce:

PaedDr. Lenka Svobodová. Fotografie: BcA. Beniamin Brínduš-Simuť, Hana Nováková. Příjem příspěvků: Ludmila Palečková, e-mail palcova53@seznam.cz

Výroba (sazba a tisk): DaL tisk, s.r.o. Bohunická 52 Brno

Registrační číslo: MK ČR E 23127.

Další fotografie naleznete na: www.kd-iopatovice.rajce.idnes.cz